

СВОБОДА

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street Jersey City N.J. 07302

Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200
Бюро УНС у Вашингтоні (202) 347-UNAW, (202) 347-8631 (факс)

Postmaster: Send address changes to

Svoboda 30 Montgomery Street Jersey City N.J. 07302
Tel: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City N.J.

Передплата на рік \$40.00 на півроку — \$22.00 на 3 місяці — \$12.00
Для членів УНС коштує \$15.00 річно. За кожну зміну адреси — \$1.00
Чеків і money orders виставляти на Svoboda

Статті і дописи підписані авторами, не несуть відповідальності за погляди Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріали. Незадоволені матеріали повертаються тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає

P.O. Box 346 Jersey City N.J. 07303

Воля для закладників в Іраку

Ще тиждень тому державний секретар Джеймс Бейкер заявив, покликавшись на президента Буша, що у переговорах з Іраком ідеться про дві проблеми — Кувейт і закладників. У четвер, 6-го грудня ц. р., американський амбасадор у Багдаді дістав офіційне повідомлення, що президент Іраку Саддам Гуссейн вирішив звільнити всіх чужинців, які є в Іраку чи переходять у Кувейт. З проголошеного у „Нью Йорк Таймсі“ тексту звернення Саддама до іракського парламенту, після відкинення традиційної мусульмансько-релігійної фразеології, виходить, що Саддам ніби рішився звільнити всіх закладників на просьбу деяких арабських лідерів (йорданський король Хусейн, лідер Палестинської Визвольної Організації Ясір Арафат), тому що ті закладники непотрібні з військових причин (живий щит проти бомбардування стратегічних об'єктів) і задля виявлення Саддамом доброї волі. Ті самі аргументи подав іракський міністер закордонних справ Терек Азіс в інтерв'ю на телевізійному каналі 7. Ці офіційно проголошені причини аж ніяк не переконують. Саддам Гуссейн відомий з такої жорстокості й безоглядності, що про його гуманітаризм смішно говорити. Все інше, наведене Саддамом, придумана декорація. Зате логіка диктує, що Саддам вирішився на такий жест з двох причин: 1) зрозумів загрозу загиніти Іраку і його самого у збройному ударі і тому хотів створити кращу атмосферу для розмов, 2) рахував, що звільнення закладників скріпить пацифістичну опозицію в Америці та поглибить нехтєвропейських країн солідаризуватися з політикою президента Буша.

Без уваги на причини, чому таке сталося, сталося добре. Справжнє ув'язнення в Іраку й Кувейті приблизно 10,000 чужинців, у тому числі коло 1,000 американців, — це було жорстоке нелюдське діло, а перетворення кількох сот американців у живий щит перед бомбардуванням — не мало прецеденту у всесвітній історії. Глибока журба і смуток огорнули мільйони американців, що їх думки і почування були з півмільйоновим американським військом у пустині Савдійської Аравії і на водах Перської затоки. Згаданий іракський міністер заперечив, що виїзд усіх чужинців з Іраку відбудеться „за кілька днів“, потрібних для полагодження „формальностей“. Тому родини закладників радіють і далі журяться, бо не мають довіри до іракського сатрапа. Але, мабуть, Терек Азіс сказав правду, що напевно на Різдво Христове всі ті нещасні люди опиняться вдома, у своїх родин. (Частина їх вже вернулася).

Одна проблема „закладників“ відпала, залишилася проблема Кувейту. Для Саддама Гуссейна це не тільки проблема Кувейту, а всього неспокоїного Близького Сходу, на першому місці — проблема хронічної окупації Ізраїлем арабських земель. Президент Буш не хоче відступити від принципу, що його він цупко тримається резолюції Ради Безпеки ООН, в яких мова тільки про Кувейт. Терек Азіс каже правду, що коли Буш не захоче відступити від того вузького принципу — залишається американський ультиматум і нема платформи для мирних переговорів. Саддамові Гуссейнові вдалося скріпити опозицію демократичної більшості в Конгресі і вдалося відштовхнути від Америки європейських союзників. На конференції міністрів оборони членських держав НАТО у Брюсселі минулого тижня апелював секретаря оборони Діка Чейні, щоб НАТО дало більшу допомогу Америці у спори з Іраком, був голосом волепоширювача у пустині. Чейні заявив, що з Америки виїде в пустиню Савдійської Аравії дальших 150,000 війська. Отож ситуація далі невесела, і воля однієї тисячі американських закладників була тільки проміточком, який прояснив захмарного овиду.

ЙОЛАНДА КІНГ, ДОЧКА пастора д-ра Мартіна Лютера Кінга, боря за негритянські права в ЗСА, відмовилася виступати з запланованою вже давніше музичною спектаклі в Гусоні, Аріз. Хоча ще кілька днів тому вона заявляла, що не зв'язаною на відкинення виборцями Аризони закону про встановлення 15-го січня, дня народин М. Кінга, стейтвом святом, вона все ж таки виступатиме, бо в той спосіб краще пошлюратиме ідеали свого батька Реннія Й. Кінга. Яна Кол з Лос Анджелес, відмовилася відповісти, чому саме й. Кінг змінила свою думку.

ЯК МОЖНА ДОПОМОГТИ УКРАЇНІ?

II.

— Чи можете сказати, що досі зроблено, скільки ви склали грошей та як їх розподілено. Чи були в цьому перешкоди і чи ви могли прослідити, чи ваші пожертви були доцільні?

Перешкоди є. Роблять їх чиновники партійного апарату, які сприяють пожертвам, але роблять усе, аби вони опинилися під їхньою контролею. Це виняткової природи люди, чи може антилюди. Маючи за собою імперську машину, вони не визнають ані українських міністрів, ані президентів. Зрештою, є там також маклери, які по своїй природі, загарбують все, чим можна доробитися й збагатити себе. Має воно пошмак мафіозності. В останніх двох транспартах, мої функції дозволили мені подати звіт з проробленою й накресленим план на майбутнє. Це я зробив. Читачів мушу застерігти, що попри всі труднощі наша допомога йде в українські руки. Свідчать про це листи подяки від шкіл, які отримали, наприклад, комп'ютери. Тепер потрібно їхати туди й вглянути, як використовуються наші пожертви. Я певний, що й це буде зроблено. Отримувати листи від учнів, які засвідчують вищого калібру національне виховання, які живуть Україною.

Завдяки Фондові Допомоги Дітям Чорнобілля отримали тут і переселенці в Україні тисячі тонн медикаментів, потрібних жертвам чорнобильської катастрофи. Правда, це все малувато. Потреб більше. Не вислідять і мільйони тонн. По-трібно медичного встравання багатьох держав світу. Нині, свідомий того, ці жертви Чорнобілля є тільки дослідними криками для отих держав, а імперії найперше. Сама свідомість положення мала б сприяти діянню фондів допомоги, а в нас, за ключем отого злого в людині, ведеться словесна кампанія, немов у інших сферах допомоги, а на ділі вона руйнує.

Восени відбулась зустріч найбагатших українських установах. У деталей визначено час навіть на коктейлі. Для України не призначено ані хвилини. Осінню відбулись знову такі сходини. Як не дивно, але американці, неукраїнці дали лекцію, як українські установи мають помагати Україні. Тому мусямо випрацювати методи виявлення „філософії оправдання зла“, його всюдисутності. Без цього наша допомога зведеться до доброчинності, а не державного мислення.

Читач нехай вибачить, коли змушений відповісти на питання скільки вкладено. Стидно. Роблю це тільки тому, аби зрушити мислення тих, які можуть, повинні, обов'язані відкрити Україні допомогу. Внесено біля 90,000 на шкільні комп'ютери, 30 на завершення фільму „Лебедина Озеро — Зона“, кільканадцять на електроніку для виступних гостей з України, 38,000

ЯК МОЖНА ДОПОМОГТИ УКРАЇНІ?

II.

на поліграфічне устаткування, кільканадцять на транспорт і опакування, подорожі, кільканадцять на видання спільного журналу „Світ-Вид“. Не все воно мене вдовольняє. Якщо мова про поліграфічне устаткування — там воно кінцеве. Навіть найпотужніші друкарні є застарілі. Біда тільки в цьому, що так, як люди користаються із свободи слова й усюди голосно дискутують, протестують, так і в друкованому слові — кожний бажав би стати власником друкарні. Часом, аж смішно, коли поет уважає, що тільки йому потрібно було передати всю „друкарню“. Не дивуюсь. Голод на вільне друковане слово.

— Які плани на майбутнє? Чи маєте нові задуми для фінансової допомоги? Запланував і завершую влаштувати три конкурси на музичні твори. Йдеться про це, аби стимулювати ініціативу й творчість. Музика найідеальніша форма мистецького вислову. Отож конкурс на симфонічний твір „Україна“ в якому відобразиться наша праїсторія, княжа, козацька й новітня доба, а що найважливіше — могутність, прогноз величчю держави Правди. Ця композиція йде конкурсом тільки між заадресованими визначеними українцями композиторами.

Міжнародний, світовий конкурс на твір присвячений жертвам і героям Чорнобілля. Це також твір на повну симфонічну оркестру. Оба конкурси будуть завершені осінню 1991 року в Києві на Міжнародному Музичному Фестивалі.

Третій конкурс між усіма композиторами Советського Союзу, (якщо це такий існуватиме) на твір в пам'ят'я жертв голодомору 1932-33 років і цей конкурс буде завершений на такому ж фестивалі 1992 року. Варість нагород 25,000 доларів. Організуватиме всі конкурси Спілка Композиторів України, а на поселеннях, як ексекутивний координатор, Вірко Балей.

Започатковано Фонд відновлення будинку гетьмана Івана Мазепи й тим самим Музею Державності. Ця справа сьогодні також на робочому столі. Скорше чи пізніше її схвалить громадянство, а нині потрібно вдовольнитися отим нечисленим гуртом жертводавців, а між ними поважним жертводавцем, лїтньою й хворою пані, яка пише: „Зі зерна виростає колосок, з каплі дощу потоки рік“ й складає княжий дар. Чи Тані Ткаченко-дол. 500, яка заявляє: „Не мені дякуйте, я дякую вам, що піднялись такого діла“.

Не сумніваюсь, що можуть виринути інші потреби й тоді також не буде відмови допомоги.

— А незалежно від цього, що ви вважаєте за найкраще ніше тепер для нашої спільноти в діаспорі, щоб доцільно і мудро допомагати Україні?

— Як незалежно від цього, що ви вважаєте за найкраще ніше тепер для нашої спільноти в діаспорі, щоб доцільно і мудро допомагати Україні?

ний жертвам і героям Чорнобілля. Це також твір на повну симфонічну оркестру. Оба конкурси будуть завершені осінню 1991 року в Києві на Міжнародному Музичному Фестивалі.

Третій конкурс між усіма композиторами Советського Союзу, (якщо це такий існуватиме) на твір в пам'ят'я жертв голодомору 1932-33 років і цей конкурс буде завершений на такому ж фестивалі 1992 року. Варість нагород 25,000 доларів. Організуватиме всі конкурси Спілка Композиторів України, а на поселеннях, як ексекутивний координатор, Вірко Балей.

Започатковано Фонд відновлення будинку гетьмана Івана Мазепи й тим самим Музею Державності. Ця справа сьогодні також на робочому столі. Скорше чи пізніше її схвалить громадянство, а нині потрібно вдовольнитися отим нечисленим гуртом жертводавців, а між ними поважним жертводавцем, лїтньою й хворою пані, яка пише: „Зі зерна виростає колосок, з каплі дощу потоки рік“ й складає княжий дар. Чи Тані Ткаченко-дол. 500, яка заявляє: „Не мені дякуйте, я дякую вам, що піднялись такого діла“.

Не сумніваюсь, що можуть виринути інші потреби й тоді також не буде відмови допомоги.

— А незалежно від цього, що ви вважаєте за найкраще ніше тепер для нашої спільноти в діаспорі, щоб доцільно і мудро допомагати Україні?

— Як незалежно від цього, що ви вважаєте за найкраще ніше тепер для нашої спільноти в діаспорі, щоб доцільно і мудро допомагати Україні?

— Як незалежно від цього, що ви вважаєте за найкраще ніше тепер для нашої спільноти в діаспорі, щоб доцільно і мудро допомагати Україні?

— Як незалежно від цього, що ви вважаєте за найкраще ніше тепер для нашої спільноти в діаспорі, щоб доцільно і мудро допомагати Україні?

— Як незалежно від цього, що ви вважаєте за найкраще ніше тепер для нашої спільноти в діаспорі, щоб доцільно і мудро допомагати Україні?

— Як незалежно від цього, що ви вважаєте за найкраще ніше тепер для нашої спільноти в діаспорі, щоб доцільно і мудро допомагати Україні?

— Як незалежно від цього, що ви вважаєте за найкраще ніше тепер для нашої спільноти в діаспорі, щоб доцільно і мудро допомагати Україні?

— Як незалежно від цього, що ви вважаєте за найкраще ніше тепер для нашої спільноти в діаспорі, щоб доцільно і мудро допомагати Україні?

— Як незалежно від цього, що ви вважаєте за найкраще ніше тепер для нашої спільноти в діаспорі, щоб доцільно і мудро допомагати Україні?

— Як незалежно від цього, що ви вважаєте за найкраще ніше тепер для нашої спільноти в діаспорі, щоб доцільно і мудро допомагати Україні?

— Як незалежно від цього, що ви вважаєте за найкраще ніше тепер для нашої спільноти в діаспорі, щоб доцільно і мудро допомагати Україні?

— Як незалежно від цього, що ви вважаєте за найкраще ніше тепер для нашої спільноти в діаспорі, щоб доцільно і мудро допомагати Україні?

— Як незалежно від цього, що ви вважаєте за найкраще ніше тепер для нашої спільноти в діаспорі, щоб доцільно і мудро допомагати Україні?

— Як незалежно від цього, що ви вважаєте за найкраще ніше тепер для нашої спільноти в діаспорі, щоб доцільно і мудро допомагати Україні?

— Як незалежно від цього, що ви вважаєте за найкраще ніше тепер для нашої спільноти в діаспорі, щоб доцільно і мудро допомагати Україні?

— Як незалежно від цього, що ви вважаєте за найкраще ніше тепер для нашої спільноти в діаспорі, щоб доцільно і мудро допомагати Україні?

— Як незалежно від цього, що ви вважаєте за найкраще ніше тепер для нашої спільноти в діаспорі, щоб доцільно і мудро допомагати Україні?

— Як незалежно від цього, що ви вважаєте за найкраще ніше тепер для нашої спільноти в діаспорі, щоб доцільно і мудро допомагати Україні?

— Як незалежно від цього, що ви вважаєте за найкраще ніше тепер для нашої спільноти в діаспорі, щоб доцільно і мудро допомагати Україні?

— Як незалежно від цього, що ви вважаєте за найкраще ніше тепер для нашої спільноти в діаспорі, щоб доцільно і мудро допомагати Україні?

— Як незалежно від цього, що ви вважаєте за найкраще ніше тепер для нашої спільноти в діаспорі, щоб доцільно і мудро допомагати Україні?

— Як незалежно від цього, що ви вважаєте за найкраще ніше тепер для нашої спільноти в діаспорі, щоб доцільно і мудро допомагати Україні?

— Як незалежно від цього, що ви вважаєте за найкраще ніше тепер для нашої спільноти в діаспорі, щоб доцільно і мудро допомагати Україні?

— Як незалежно від цього, що ви вважаєте за найкраще ніше тепер для нашої спільноти в діаспорі, щоб доцільно і мудро допомагати Україні?

Наймолодша поетеса

В місті Івано-Франківсько му в Західній Україні можна зустріти наймолодшу, здається, українську поетесу — малесеньку, семирічну Наталочку Аннюк. Наталочці лиш сім років, але вона вже закінчила першу класу, а другу здала окремими іспитами. У неї величезний запас слів і велика, буйна уява, якій можна позаздрити й дорослі... Вже від кількох років Наталочка пише вірші: спершу веселі, дитячі, а тепер вже й з більш дорослим змістом,

патріотичним й релігійним. У неї вже зібралось понад 65 таких віршів. Її поезії друкувались вже у газеті Рад народних депутатів Івано-Франківської області „Галичина“.

Наталочка живе зі своїм батьком і старшою сестрою. Мати її трагічно згинувла в автомобільній катастрофі.

Варто зазначити і віршоподання нашої Наталочки. Подасмо тут маленький вибір її творчості — ЛІСО.

Поїзд

Поїзд їде: чух-чух-чух!
По пісочку, по травицях.
Дівчора — розсвілі личка,
привітались до травички,
а травичка їй в одвіт
зеленіє на весь світ!

Віночок

Хрещатий барвінку,
сплету з тя віночок,
та й почеплю на вишеньку
най потишше очі.
Доти буде мій віночок висіти,
доки буде мій миленький
на мене глядіти.

Весна

Ой, весна, весна — днем красна!
Що ти, весно, нам принесла?
Трави зелені, квіти черлені,
Ще й веселку — на весь край
понад синій Дунай.

Левенятко

Левенятко, левенятко,
ти маленьке пустунятко.
Братик мій до тебе вдався,
бо вже геть розпуштувався.

Будильник

А будильник їсть і ходить
і гуляє по столі,
а як дзвонить, то стрибає,
мов дитятко у дворі.

Воля

Маю матінку прекрасну,
маю світ я дуже ясний,
маю горо, доли, води,
прошу в Бога лиш свободи.
Як не буде в мене воля,
біля нічого я не варта,
бо без волі — мов без долі:
стілки лиха, стільки болю!

(Закінчення на стор. 3)

Галина Андрусин Рогатин

Не покинь мене, милий.

Не покинь мене, милий, ніколи —
Чи ти в сонячні дні, чи в грозу,
Чи ти з радістю будеш, чи з горем —
Я до тебе мов сон прибіжу.

Я завжди допоможу в негоді
Дочекайся сонячних днів.
Хочу теж, щоб мене ти знаходив,
Доки наш ще вогонь не дотлів.

Ми зумієм пройти через бурі
І знайдем собі пристань таку,
Де ніколи не будем похмурі,
І не питиме чашу гірку.

(Закінчення на стор. 4)

Анатоль Вовк

25 РОКІВ УКРАЇНСЬКОГО ТЕРМІНОЛОГІЧНОГО ЦЕНТРУ

II.

Серед книголюбів і колекціонерів українських видань знайшлися три особи, що поставили собі за ціль віднайти і зберегти для майбутнього словникові надбання. Золотої доби, що були в Україні знищені, заборонені чи заперечені у спецфондах.

Інженер Михайло Пежанський із ЗСА та Олександр Григорівич з Канади, при фінансовій допомозі Павла Штепи з Канади зуміли зібрати з бібліотек та від приватних осіб майже всі термінологічні словники ЗД, опубліковані Інститутом української наукової мови, і перетворили їх на мікрофільми. Ця колекція уможливила охочим особам вжитися до серйозної термінологічної праці з метою виявити, перевірити, використати та доповнити термінологіку ділянок свого зацікавлення.

Для організування і координації такої праці засновано в Нью Йорку з ініціативи інж. Пежанського та завдяки його непереможливості Український Термінологічний Центр Америки (скорочено УТЦА). Формально цей центр заснували на установчих зборах 27-го листопада 1965 року представники двох наукових та дев'ять професійних та громадських організацій, а два додаткові товариства листово заявили про свою співучасть. Установчі збори ухвалили статут УТЦА, що передбачував членство як організацій, так і окремих осіб, і стверджував, що нова установа є „автономною клітиною Наукового Товариства ім. Шевченка та Української Вільної Академії Наук“. Обидві установи визначили своїх постійних представників до Управы УТЦА, в особах проф. Василя Лева від НТШ та проф. Наталії Осалчої-Янати від УВАН. Головою Центру

обрано вченого редактора „Свободи“ інженера й мовознавця Мясоедова Давида, який і очолював цю організацію до своєї смерті в 1978 році. Консультантами УТЦА погодилися бути проф. Колумбійського університету Юрій Шевельов і нині вже покійний проф. Василь Чапленко. Таким чином Центр став чи не першою спільною ланкою двох авторитетних наукових установ діаспори.

Діяльність УТЦА — завдання, труднощі і результати

Статутове завдання досліджувати та популяризувати українську термінологію Центр виконував шляхом доповідей на термінологічні теми (на своїх та чужих форумах), наукових конференцій та виставок термінологічних словників і недрукованих праць. Представник УТЦА дав, наприклад, доповіді на термінологічні теми на п'ятих щорічних з'їздах Постійної Конференції Українознавчих Студій (ПКУС) при гарвардському УНІГУ в 1977-1981 роках, а також на кількох ювілейних конференціях НТШ. (На жаль, більшість доповідей на цих форумах ніколи не була опублікована).

Першою більшою акцією УТЦА і такою, що залишила тривалий слід на мовній практиці діаспори, була Громадська нарада в справі українського перекладу назви „the United States of America“. В цей час українська громада хвилювала, а то й дратувала брак узгодження цього перекладу між двома еміграційними науковими авторитетами, що відбувався у самих їхніх назвах: „НТШУ ЗДА“ та „УВАН у США“. Продовженням наради, що відбулася в грудні 1966 року, було листове опитування компетентних у цій справі осіб. Секретар Центру розіслав анкетний листок у цій справі до всіх мовознавців, яких адреси міг роздобути, до редакторів еміграційної преси та до зацікавлених цією проблемою діячів культури з пропозицією висловити свою думку в цій справі. На 147 висланих анкет надійшло впродовж шість місяців 68 відповідей, в тому 55 від членів НТШ та УВАН, 19 від філологів та сімх від правників.

Управа Центру провела статистичну аналізу пропоно-

ваних перекладів і про її результат повідомила громадянство комунікатом з 22-го червня 1967 року. Приблизно дві третіх з опитуваних осіб уважали, що до того часу вживані назви — Злучені Держави Америки і Сполучені Штати Америки — незадовільні для належного визначення цієї федеративної держави. Запропоновано чимало нових назв, з яких безсумнівно більшість дістала назву З'єднані Штати Америки (тобто у скороті ЗСА). У своєму комунікаті Управа Центру ствердила: „Прийняття єдиного перекладу для США. У формі ЗСА є для більшості (опитуваних) побажання. Остаточне рішення в цій справі належатиме Академії Наук у вільному Києві“.

Хоч Центр не тільки не накидав, а навіть не пропонував нової назви суспільству, бажання покінчити з роздвоєнням щодо назви було в громаді таке велике, що вибрана більшістю опитуваних назва спонтанно почала поширюватися та закріплюватися у діаспорі. Її прийняла більшість еміграційної преси („Свобода“ почала її вживати у березні 1968 р.), прийняв її також світовий Конгрес Вільних Українців та його складові клітини.

Іншим статутним завданням Центру є „підтримувати і координувати термінологічну працю окремих товариств і поодиноких осіб“. Впродовж років підтримка термінологічної праці була куди успішніша, як її координація. Центр допоміг своїми джерелними матеріалами товариству українських лікарів УЛТПА у перевиданні чотирьох давніх медичних словників шляхом фотоперекладу чи ксерографії. Члени управи Центру допомогли матеріалами та дискусіями окремих термінів св. п. д-рові Михайлові Данилюкові опрацювати його невеличкий, але і досі єдиний у діаспорі „Короткий англійсько-український медичний словник“, що вийшов під фірмою УТЦА в 1970 році. Інший член Центру мгр Наталія Чапленко мала повну підтримку і допомогу дискусіями і коментарями в підготові своєї унікальної доці в українській лексикографії праці „Українські назви з хуковарства й харчування — словник з поясненнями“ (Нью Йорк 1980). Цей словник вклучає чимало ботаничних та хемічних назв.

Закінчення буде.

Наймолодша...

(Закінчення зі стор. 2)

Наталочка з батьком і старшою сестрою

Батько

Бог тепер наш батько —
батько найрідніший,
Він нас створив.
Маємо молитись,
маємо хреститись,
маємо просити
за нашу Україну.
А свята Марія —
то Пречиста Мати.
Простить в свого Сина
миру й благодати.

Мати

Я вас запитала, тату,
котра ваша мати, —
чи слава України,
чи Росія багата?
Україна — тому, що квітуча,
Україна — тому, що співуча.
Мила щира і обайлива,
вона наша Мати,
ми будемо її завжди
в серці зберігати.

ІНВЕСТУЙТЕ В УКРАЇНУ, ЗБІЛЬШІТЬ
ФОНД ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ — УНС!

Ювілей церкви

Українська католицька церква св. Покрови у Бриджпорті, Конн., 7-го жовтня величаво відзначила 40-літній ювілей свого існування.

Сорок років — це довгий шлях радісних і сумних спогадів, які пережила ця парафія. Не було багато грошей, була лише мала горстка українців обох еміграцій. Але завдяки першим ентузіастам, серед яких були Богдан Сенів, Юрій Добощ, Дмитро Чернявський, Дмитро Стець та Михайло Галькевич, вдалося перебороти всі труднощі. І вже на терені Бриджпорту у 1950 році відновлено українську католицьку церкву св. Покрови, котра раніше існувала в 1922—1933 роках. Зворушливою була ця подія, а рівночасно відповідальною для малої горстки людей. Першим парохом був о. Петро Мельничук, але за п'ять місяців прийшов новий парох о. Я. Шуст, під проводом якого парафія почала розвиватися. Засновано школу, сестрицтво та різні світські організації.

Підготовка до цього ювілею почалася ранньою весною з ініціативи о. Едварда Янга, тодішнього адміністратора. Створено ювілейний Комітет під проводом мужа довіря В. Пелешука, який невтомно працював, щоб це свято відбулося якнайкраще.

Звеличали наш ювілей Владика Василь Лостен та довголітній протягом 36 років, парох о. крилошатин Ярослав Шуст разом зі своєю відданою для парафії дружиною Олександрою. Належить їм велика подя-

ка і признання за їхню довголітню працю для парафії, як і за те, що в такому похилому віці приїхали з далека, щоб з нами відсвяткувати ювілей.

О 3-й годині по полудні почалися святкування. Владика Василь у супроводі багатьох отців та вітарних хлопців увійшов до церкви під звуки співу „Будь ім'я Господнє“. Привітали Владика хлібом і сіллю голова церковного комітету, голова сестрицтва та шкільні діти квітами. Привітали Владика, отців та всіх гостей і парафіян о. парох Михайло Бундз. Разом з Владикою Службу Божу відправляли о. Богдан Карась, колишній адміністратор парафії, гість з Гартфорду о. Мирослав Трояновський та дякон Филип Вайнер. Проповіді виголосили о. крилошатин Я. Шуст українською, а о. Едвард Янг англійською мовами.

Після Служби Божої присутні перейшли до церковної зали на гостину-коктейл, приготувану панями під проводом Наді Чубатой. Святочний бенкет відбувся в ресторані, де на святковому прибраному столі для кожного учасника приготовано гарно оформлену ювілейну книжку, до якої вложили багато праці Анна Марія Шустельницька та Любомир Чубатий.

Відкрив бенкет голова ювілейного комітету Василь Пелешук, після чого передав провадження програми Ромі Гайді.

Починаючи програму, Р. Гайда привітала Владика, отців, сестер та всіх гостей і попросила хор „Гомін“ під проводом Б. Волянської відспівати Господню молитву „Отче наш“.

Під час обіду Владика поділився своїми спогадами і враженнями від поїздки до Москви, України, Білорусії, Литви та інших країн. Святоче слово виголосив колишній парох о. протоієрей Іван Терлецький, що недавно вернувся з України, де брав участь в з'їзді „Молодь Христові“ у Львові. Як і Владика, він поділився враженнями з перебування на Україні.

Гарне враження на присутніх зробив виступ дитячої танцювальної групи „Весна“ під проводом Віри Метт, яку присутні нагороджували яскравими оплесками.

Ромі Гайда привітала гостей з українських православних парафій св. Покрови з Бриджпорту та св. Михайла з Нью-Гейвену. Службу Божу відспівали вірники та світські організації. Жаль, що не могли бути серед нас ще два колишні адміністратори о. Василь Джуліз і Людолов, Масс., та о. Євген Попович з Польщі.

На закінчення мав слово о. парох Михайло Бундз, котрий доклав багато зусиль для успішного проведення свята. Він подякував присутнім отцям, монахиням, катехиткам, гостям та всім парафіянам за участь у святі, поіменно подякував

всім за працю, яку кожний з них вложив у зв'язку з ювілеєм, та всім, хто йому помагає особисто, з надією що далі будемо співпрацювати гармонійно. Подякував також виконавцям мистецької програми — хором „Гомін“, танцювальній групі „Весна“ за те, що збагатили нашу програму і дали душевне задоволення присутнім. Слудувало багато літствіє для всіх, яке проспівав хор. Молитвою „Боже Великий, єдиний“ закінчено свято.

Присутня

Відійшов у вічність В. Гончаренко

Десятого травня несподівано відійшов у вічність Володимир Гончаренко, скарбник української православної федеральної кредитової кооперативи та її довголітній працівник.

10-го травня дирекція кредитівки мала місячне засідання, на якому був присутній скарбник В. Гончаренко. Він здавав касовий звіт, був дуже спокійний і брав участь у дискусіях. Ніхто з нас не передбачав і, мабуть, сам Володимир не думав, що це його останнє засідання і останній касовий звіт у тлумаченні життя.

Після ділових дискусій і різних пропозицій щодо фінансів кредитівки, засідання закінчилося о 10-й вечора, а відтак після засідання дирекції ще провадилися різні дискусії, які затягнулися до 11-го год. вечора, а відтак деякі члени дирекції почали розходитися додому.

Прийшло об 11 годині секретар кредитівки Василь Гусаківський повідомив мене, що з Володимиром Гончаренком є зле й забрали його до шпиталю. Я зателефонував до кредитівки, голова Всеволод Саленко сказав, що Володимир Гончаренко помер. Всі заходи рятунку не мали успіху. Мене та сумна й трагічна вістка приголомшила. Тяжко було погодитися і повірити в ту страшну трагедію, бо півгодини тому я залишив його життєрадісним: він думав про добро й розвиток нашої православної кредитівки.

Сл. п. Володимир Гончаренко був надзвичайно обов'язковим і дуже солідним. На праці в нього було все годиться і бути зроблено на час. Як скарбник і управитель, він вимагав точності й солідності праці від працівників кредитівки.

Володимир Гончаренко належав до людей дуже скромних, він мало говорив, а багато робив. Латинська пословиця каже: „Ора ат лєбора“ (молось і працюй). Так і робив В. Гончаренко.

Відхід до вічності В. Гончаренка є великою втратою для родини та української православної кредитівки і всієї української громади, бо він був професійним працівником, а таких людей ми маємо мало.

Я особисто цинив його працю, його знання і його велике бажання працювати в українській фінансовій установі, де є особливості наших членів. Така праця вимагає великої уваги і вмілості переводити трансакції, інвестувати людські гроші на високі відсотки та гарантовані від втрати.

Сл. п. В. Гончаренко залишив стареньку маму, вірну дружину Тамару, дітей Наталку й Володимира, які є добрими українцями, з високою освітою, висококваліфікованими працівниками в американському фінансовому житті.

Володимир Гончаренко був сином Харківщини, народився у селі Валки в 1935 році. Перебуваючи зі своїми батьками в Німеччині, згодом родина Гончаренків виїхала до Венесуели. Там Володимир закінчив школу й почав працювати. З Венесуели переїхали до Північної Америки й поселились в Нью-Йорку, де Володимир Гончаренко проживав до останніх днів свого трудово-блого життя.

Тіло покійного лежало в погребовому заведенні Петра Яреми, де відбулися Панахиди 13 і 14 травня, які

3 нагоди 85-ліття уродин
Александра Ганаса
найкращі побажання кріпкого здоров'я
та багатьох піт!
бажає Родина

НА КОНГРЕСІ ОПОЗИЦІЙНИХ партій в Південно-Африканській Республіці дійшло не тільки до замирення між чорними політичними групами, але прийнято резолюцію, яка закликає усіх африканців, без огляду на расу, співпрацювати між собою, прийняти пропозиції уряду білої меншості і закрити світ зняти з ПАР економічні санкції, накладені раніше у зв'язку із тоталітарною і дискримінаційною практикою уряду проти чорної більшості. Резолюція закликає усе чорне населення підтримувати ідеї своїх лідерів спрямовані на створення сильної опозиційної політичної сили, яка могла б стати рівноправним партнером партії білої меншості. Африканський Конгрес, найбільш воєвнична опозиційна партія, яка раніше проповідувала насильне усунення уряду білої меншості, взяла перший раз офіційно участь в з'їзді.

вдправили: парох церкви св. Трійці о. Калиновський (до цієї церкви належав покійний Володимир Гончаренко), отець Володимир Базелевський з катедрі св. Володимира Великого й о. Іван Ткачук з церкви Всіх Святих у Нью-Йорку. На Панахиді прощали покійного д-р Іван Сєрант від кредитівки „Самопоміч“ у Нью-Йорку і Микола Турецький від української православної кредитівки в Нью-Йорку. Як д-р Іван Сєрант так і мгр Микола Турецький висловили з сумного приводу несподіваної смерті Володимира Гончаренка глибоко й змістовні слова та най-

щиріші співчуття для родини від обох кредитівок і від себе особисто.

14-го травня відправили Панахиду ті самі священники і на обох Панахидах співав хор з церкви св. Трійці від диригентурою Оксана Лобачевська. Прощальне слово виголосив Іларіон Поліщук, який вказав на великі заслуги покійного.

Похорон почався 15-го травня, тобто перевезення тіла Володимира до Баунд-Бруку до церкви св. Андрія, де о. Константин Калиновський і священники Баунд-Бруку відправили запокійному Службу Божу й Панахиду. Відтак родина запросила присутніх на гризну, яку приготували сестри церкви св. Андрія Первозванного.

На тризні прощальне слово виголосив голова української православної федеральної кооперативи нж. Всеволод Саленко, який підкреслив заслуги св. п. Володимира Гончаренка для кредитівки.

Син покійного Володимира Гончаренко імені бабін мамі, сестри, швагрі отця Сергія Ковальчука та всієї родини подякував присутнім, які прийшли відправити його батька на вічний відпочинок і віддати йому останню прислугу.

На тризні проведено збірку на будову української православної церкви св. Юрія у Парагваї.

Св. п. Володимир Гончаренко

Микола Турецький

Помоліться за наших друзів

ЗАУПОКІЙНА
СВЯТА ЛІТУРГІЯза спокій і вічну радість душ померлих Добродіїв
Фонду Катедр Українознавства

Впрел. о. крилошатин Петро Огірко відспівує Заупокійну Святую Літургію в понеділок, 17-го грудня 1990 року, о год. 9-й ранку, в УКЦеркві Покрови Пресвятої Богородиці, в Озон Парку, Н. Я., за Блаженнішою Пам'яті:

ІВАН ВІТВИЦЬКОГО
ВІРУ ВОРОНКУ
мгр РОМАНУ ГЛАДКУ
ЯРОСЛАВУ ГОІВ
ВОЛОДИМИРА КОЛЬЦЯ
МИХАЙЛА КРИЖАНІВСЬКОГО
ОСИПА МАРУСЯКА
ОСИПА НОВИЦЬКОГО
проф. д-ра МИХАЙЛА ОВЧИННИКА
ІВАН ОДЕЖИНСЬКОГО
МАКСИМА ОЛІЙНИКА
ФЕВРОНІЮ ФЕДЕНКО
СТЕПАН ЧОРПІТУ
ЯРОСЛАВА ЩЕРБАНЮКА

Всіх Вп. Жертводавців ФКУ просимо про молитви за померлих наших друзів.
Помоліться в часі відправ Заупокійної Богослужби, щоб поєднатися з нами в поході молитов до Всевишнього за тих, що творили добро.

Вічна Пам'ять Померлим Добродіям ФКУ!
ГОЛОВНА ЕКЗЕКУТИВА
ФОНДУ КАТЕДР УКРАЇНОЗНАВСТВА
(ФКУ)

Ділимось сумною вісткою,
що в п'ятницю, 7-го грудня 1990 року
відійшов у вічність
наш найдорожчий
МУЖ І БАТЬКО

бл. п.

Михайло Лехіцький

Залишив в глибокому смутку і жалю:
дружину — КАТЕРИНУ
сина — РОМАНА, ВОЛОДИМИРА І ІВАНА
братів — ОСИПА, РОМАНА І ВОЛОДИМИРА
з родини в Україні

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Наукове Товариство ім. Шевченка

Український Народний Союз
ЗАПРОШУЮТЬ ГРОМАДЯНСТВО НАЗУСТРІЧ
з д-ром Олегом
Романовимгопую Наукового Товариства ім. Шевченка
у Львові
яка відбудетьсяв п'ятницю, 14-го грудня о год. 5-й веч.
в церковній залі св. Трійці в Кергонсоні, Н. Я.
ПРОСИМО ВСІХ ПРИБУТИ НА ЦЮ ЗУСТРІЧ.

Консисторія Української Православної Церкви

в Сполучених Штатах Америки

має шану запросити Вас

на урочистості, що їх вона влаштовує

на честь приїзду до США

Святішого Патріярха Київського і Всєї України

Мстислава I

і які, складаючись з Патріяршої Божественної Літургії

о год. 9:00 та урочистого Бенкету після неї,

відбудуться в неділю 16-го грудня

тисяча дев'ятсот дев'яностого року Божого

в Осередку Української Православної Церкви

в Свєт Бавнд Бруку (Самерсет), Нью Джерзі

8:30 Зустріч Патріярха і Владик

9:00 Патріярша Божественна Літургія

12:30 Молебень в Домі Української Культури

1:00 Бенкет

За квитками на бенкет просимо звертатися до Консисторії
на (201) 356-0090

Як можна...

(Закінчення зі стор. 2)

Нескладно відповісти на питання, що вважаю за найкраще. Ідучи за поділом: добро-зло, — реорганізувати наші установи, визвольні фонди світові надбавки в такому змислі, аби ми могли мати точний образ наших ресурсів, як людських так і матеріальних. Це потрібно негайно випрацювати в деталях по країнах, професіях, здібностях і можливостях виконувати доручене завдання, яке вимагатиме від нас України. Не зробивши цього, — житимемо надалі мріями, а зло шукатимемо оправдання на філософію свого існування.

Мар'ян Коць у редакції „Свободи“

Об'єднання Українців Вашингтону, Д. К.
запрошує наБЕНКЕТ І БАЛЬ
„Маланка“

з презентацією дебютанток

в суботу, 26-го січня 1991 р. о год. 6:30 веч.
Indian Spring Country Club
Layhill Rd., Silver Spring, MDВ справі запрошень: Сергій Демиденко (301) 926-0410
В справі дебютанток: Аня Дидик-Петренко (301) 725-4320

ПОДЯКА

Ректор Українського Вільного Університету в Мюнхені та Управа Товариства Прихильників УВУ висловлюють щирі подяку усім великодушним жертводавцям за грошові пожертви в 1989 році на потреби і діяльність УВУ.

В американських дол. склали: 42,000.00 Фондація УВУ в Нью-Йорку; 1,056.43 Василь Танасійчук зі завічання св. п. проф. Віталія Білинського

В австралійських дол. склали: 500.00 д-р. Степанія Шухевич-Строкоп; 200.00 Українська Кредитова Спілка Карпати Лідомбе, Пресвященний Владика Іван Прашко; 60.00 проф. З. Л. Мельник; 38.12 мгр Я. Микитюк; 25.00 Богдан Коваль (Булава); 20.00 проф. Микола Степаненко.

В канадських дол. склали: 10,000.00 М. Т. Чернецький (із завічання св. п. Михайла Павлика); 2,500.00 Канадська Фондація УВУ Вінніпег; Канада, по 1,000.00 д-р. Володимир Боллобаш, Товариство Прихильників УВУ, Торонто; 250.00 Будучність Кредитова Спілка Торонто; 200.00 Високопреосвященний Митрополит Василій Федак, Вінніпег; по 100.00 проф. Йосиф Басараба, ком. дорадник Волтер Й. Базюк.

В нім. марках склали: по 1,000 — Пресвященний Владика Платон Корнильєв, д-р Еріх Дерінг, д-р Отто І. Трост; 5,640 — проф. Т. Б. Цюцора; 5,200 — проф. П. Гой; 4,260 — проф. Г. Васкович; 4,006 — проф. В. Янів; 1,904 — д-р Олена Сидоренко-Кіриба; 1,700 — д-р Ірина Шумська-Мороз; 1,607 — д-р Володимир Боллобаш; 1,232 — д-р Адвентина Животенко-Пянкофф; 1,120 — д-р Олександра Кисілевська-Тіач; 1,103 — мгр Володимир Ленік; 1,100 — д-р Богдан Кузь; 748 — проф. Василь Луків; 750 — д-р Юрій Деніс-ський; 752 — проф. Роман Драньовський; 640 — Роман Кордуба; 588 — проф. Володимир Жила; 540 — проф. Василь Лев; 582 — проф. Борис Вітошинський; 504 — проф. Омелян Кушета; 500 — д-р Вільгельм Нойдекер; 448 — проф. Дмитро Шогрин; по 392 — д-р Богдан Стебельський, проф. Кирило Митрович; по 364 — проф. Юрія Баца, д-р Павло Дуркот; 336 — проф. Аркадій Жуковський; 280 — д-р Галина Семенов; 224 — проф. Люба Жук; 196 — о. проф. Петро Біланюк; по 120 — Роман Данилюк, Лодзюк; по 100 — д-р Олександра Вінтоняк, Володимир Назола, Михайлишин, Янський Б. М. Гоголь; 84 — проф. Аригід Вірста; 50 — проф. Петро Потічний; 30 — Василь Малько; 29 — Валерія Федорчук; 20 — д-р Христина К. Дурбак.

